

ה"ט 23692/08/20 - אירית וידאל נגד חזי משה

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ט 23692-08-20 וידל נ' משה

בפני כבוד השופט אבי סתיו
המבקשת: אירית וידאל
נגד
המשיב: חזי משה

בשם המבקשת: עו"ד רחל גרנות; עו"ד לילך אביטבול

בשם המשיב: עו"ד אלה ויינברנד

החלטה

1. לפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 ("חוק מניעת הטרדה מאיימת").

2. המבקשת היא אשת ראש העיר רמלה, מר מיכאל וידל, ועובדת ברשות המסים. המשיב הוא תושב העיר רמלה, המגדיר את עצמו כפעיל חברתי לא פוליטי בעיר. לטענת המבקשת, מזה תקופה ארוכה המשיב מטריד אותה ומפר את שלוותה. בהקשר זה יוער, כי בעבר הוגשה נגד המשיב בקשה למניעת צו הטרדה מאיימת על ידי מר וידל, וניתנו בגדרה צווים מסוימים (ה"ט 1179-09-18). כמו כן, המבקשת צירפה לבקשתה פנייה של מר וידל לפסיכיאטרית המחוזית מדצמבר 2019 בטענה כי המשיב נמצא במצב פסיכוסטי, ויש לשקול את אשפוזו (מכתב זה הוצג בדיון גם על ידי המשיב). עוד יצוין, כי מר וידל הגיש נגד המשיב תביעות אזרחיות בגין לשון הרע, המתבררות בבית משפט השלום ברמלה (ת"א 40455-04-18 ות"א 62566-06-19).

3. האירוע שבגינו הוגשה הבקשה הנוכחית התרחש במהלך הפגנה שהתקיימה בעקבות חשיפה של פרשת התעללות לכאורה בפעוטון בעיר רמלה. המבקשת השתתפה בהפגנה, ולטענתה כאשר הלכה לחניה המשיב ואדם נוסף באו לכיוונה, ואז המשיב "תקע" לה מול הפרצוף את הטלפון הנייד שלו, והתחיל להסריט תוך שהוא קורא לה "מושחתת", "עבריינית" וכדומה. בהמשך, העלה המשיב את הסרטון לפייסבוק. התנהגות זו באה, כך לטענת המבקשת, לאחר שרשרת ארוכה של הטרדות שהיא ובעלה סופגים מהמשיב, החל ממערכת הבחירות לראשות העיר רמלה שהתקיימה לפני כשלוש שנים. לטענת המבקשת, לפני כשנה המשיב עקב אחריה בקניון ברמלה, אירוע שבגינו הגישה תלונה למשטרה. עוד נטען כי המשיב מרבה לפרסם פוסטים מכפישים נגדה ונגד בעלה ברשת הפייסבוק, לרבות פוסט אליו צורף צילום פנימי של חדר מתוך ביתה של המבקשת.

בדיון הציגה המבקשת פרסומים שונים אשר לטענתה פורסמו על ידי המשיב ברשת הפייסבוק. לגבי חלק קטן מהפרסומים המשיב הכחיש כי הוא פרסם אותם, ולא הובאה ראיה כלשהי שהם פורסמו על ידו, כך שאין לייחס להם משקל. חלק מהפרסומים אינם מתייחסים למבקשת אלא רק לבעלה, ראש העיר, אשר אינו צד להליך, וממילא אינם

רלוונטיים לענייננו. חלק מהפרסומים מכוונים נגד המבקשת, או גם נגד המבקשת, ונפרט לגביהם להלן.

4. לגרסתו של המשיב, הוא נתון לרדיפה מצד ראש העיר ורעייתו, לאחר שבמערכת הבחירות תלה בביתו שלט שתמך במועמד אחר. לטענת המשיב, בשל כך הוא קיבל דו"חות רבים מהעירייה, אשר את רובם הצליח לבטל. עוד סבור המשיב, כי לאור העובדה שהמבקשת היא בעלת תפקיד בכיר ברשות המסים, תושבים בעיר רמלה פוחדים להתנגד לראש העיר, שמא הדבר יגרום להם "להסתבך עם מס הכנסה". כמו כן, מייחס המשיב למבקשת ולבעלה מעשים של בנייה לא חוקית וביטול דו"חות למקורבים. על רקע זה, פרסם המבקש ברשת הפייסבוק פרסומים שונים (שסומנו כמוצגים בתיק), כגון: "ראש העיר ואשתו ביטלו דוחות לגנן..."; "וידל ואשתו מושחתים"; "וידל/אישתו הנהג שלו והיועצים שלו דאגו לבטל דוחות שלא על פי חוק תמורת טובות הנאה לגחמות הפרטיות שלהם"; "תמסרי לה שהיא ובעלה ילבשו בגדי אסירים"; "אירית וידל נבחרה על ידי הציבור...? איך מנהלת מס הכנסה מעורבת בהחלטות הקשורות לניהול בעירייה...? מיכאל וידל אין לך השפעה?". בדיון הוצגו 7-8 פרסומים כאלו.

בנוסף, ונוכח עמדת המשיב כי המבקשת ובעלה עברו עבירות בנייה, הוא פרסם תמונה של חדר בדירת המבקשת, תחת הכותרת "נחשו של מי החדר הזה...", ורשם "זה החדר הלא חוקי שהם בנו בבית שלהם וידל עבריו". מדובר בתמונה של החדר מבפנים, אשר ניתן לראות בה מיטה אשר שמיכה ובגדים מושלכים עליה בערבוביה, בגדים תלויים בצד על יד הקיר ונעלי בית מונחים על יד המיטה. לטענת המבקשת, זה החדר של הבן שלה, שנבנה כדך וכדי, וככל הנראה המשיב פרץ לבית וצילם את התמונה. המשיב טוען כי מצא את התמונה ברשתות החברתיות, וכנראה מדובר בתמונה שכלתה של המבקשת צילמה והעלתה.

המשיב מכחיש לחלוטין כי עקב אחרי המבקשת בקניון, ולטענתו הוא אפילו לא נחקר על כך באזהרה במשטרה אלא רק התבקש למסור עדות. אשר לאירוע בהפגנה, לטענת המשיב הוא צילם בהפגנה כדי להעביר חומר לכלי תקשורת, ותוך כדי צילום של סרטון וידאו הוא התייחס למחדלים של העירייה, לשיטתו, בכך שניתן היתר לפתיחת הפעוטון. במקרה עברה לידו המבקשת, וכששמעה אותו מתייחס לעירייה, כאשר הוא עדיין לא הבחין בה, קראה לו "חולה נפש". בעקבות כך, הוא עבר לצלם את המבקשת תוך שהטיח בפניה את טענותיו. לטענת המשיב, עד אותו אירוע הוא מעולם לא פנה למבקשת, ואין לו עניין לפנות אליה.

5. בדיון ביום 11.8.2020 ניתן על ידי צו במעמד צד אחד המורה למשיב להימנע מלפנות אל המבקשת או להתקרב אליה למרחק שיפחת מ-100 מטר. היום התקיים דיון במעמד שני הצדדים, אשר שניהם היו מיוצגים. ניסיון להביא את הצדדים להסכמות לא עלה יפה, ומשכך יש להכריע בבקשה.

דיון והכרעה

6. השאלה העיקרית הטעונה הכרעה היא האם התנהלותו של המשיב עולה כדי "הטרדה מאיימת", כהגדרתה בחוק מניעת הטרדה מאיימת. כך קובע סעיף 2(א) לחוק:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

על מנת שהתנהגות מסוימת תיחשב להטרדה מאיימת, כמובנה בחוק, אין די בכך שיש בה כדי לפגוע בשלוות החיים, בפרטיות וכדומה, אלא נדרש גם כי היא תיעשה בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח שהיא תתרחש שוב. יסוד זה של "חזרתיות" הוא המעניק להתנהגות את האופי הפוגעני הייחודי, העשוי להצדיק מתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת.

7. בענייננו, אני סבור כי יש להבחין בין הדיון בטענות המתייחסות להתנהלותו ה"פיזית" של המשיב כלפי המבקשת, לבין הדיון בטענות המתייחסות לפרסומים שאותם הוא העלה ומעלה לרשת הפייסבוק.

8. כזכור, המבקשת טוענת לאירוע בו עקב אחריה המשיב בקניון לפני כשנה. המשיב מכחיש בתוקף את הטענה, וטוען כי הוא במקרה היה בקניון באותה עת. המבקשת הציגה תמונות שצילמה של המשיב בקניון, אולם תמונות אלו אינן מוכיחות דבר, שכן אין מחלוקת שהמשיב היה אז בקניון. הטענה כי המשיב עקב אחרי המבקשת - לא הוכחה.

9. אשר לאירוע בהפגנה, לאחר שצפיתי בשני סרטונים - האחד שצולם על ידי המשיב עצמו והשני שצולם לדבריו על ידי חבר שלו - אני סבור שלא ניתן לשלול את גרסתו של המשיב, כי לא הוא זה שיזם את הפנייה אל המבקשת באותו אירוע. להתרשמותי, ייתכן מאוד כי מדובר באי הבנה, שעה שהמשיב השמיע את דבריו הביקורת שלו נגד העירייה וכלל לא הבחין במבקשת, ואילו המבקשת שעברה לידו סברה כי הוא מדבר אליה, והגיבה בכנותה אותו "חולה נפש", ומכאן הסלימה ההתייחסות גם מצד המשיב.

כך או אחרת, גם אם נניח כי הדברים שהטיח המשיב במבקשת באותו אירוע עלו כדי הטרדה, הרי שלא הוכח היסוד לפיו סביר כי המשיב ישוב וינהג כך. מלבד אותה התנהלות בהפגנה, שאין חולק שיסודה בהיתקלות לא מכוונת, לא טענה המבקשת להטרדה "פיזית" שלה (במובחן מפרסומים ברשת), למעט האירוע של המעקב בקניון. המשיב טוען כי מעולם לא חיפש את המבקשת ואין לו עניין לפנות אליה. כאמור לעיל, הטענה כי המשיב עקב אחרי המבקשת בקניון לא הוכחה, ומכל מקום מדובר בטענה לאירוע אחד נוסף בלבד שהתרחש כשנה קודם לכן.

לאור האמור, אני סבור כי לא הוכח שהאירוע בהפגנה עלה כדי הטרדה מאיימת, כהגדרתה בחוק, וממילא הוא אינו מצדיק מתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

10. אשר לפרסומים ברשת הפייסבוק, יש להודות כי מדובר בפרסומים קשים, אשר מבלי לקבוע מסמרות לפחות חלקם נחזים להיות מבוססים על אדנים רעועים (כגון הטענה כי עצם העובדה שהמבקשת עובדת ברשות המיסים מהווה איום על תושבי רמלה). עם זאת, עולה השאלה האם בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת היא המקום הנכון לבחינתם של פרסומים אלו. ככלל, המקום לבירור טענות כנגד פרסומים מכפישים הוא בהליך של תביעה אזרחית בגין לשון הרע, וזאת בין על דרך בקשה לצו מניעה ובין על דרך תביעת פיצויים. במסגרת הליך כזה, ניתן לבחון האם מדובר בלשון הרע, האם עומדות למפרסם ההגנות הקבועות בחוק, וככל שמתבקש צו מניעה זמני - האם מתקיימים התנאים המצמצמים שנקבעו בפסיקה למתן צו כזה (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד (מג3) 840 (1989); רע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' אטינגר (7.12.2004)). עם זאת, במקרים חריגים ניתן להידרש לטענות נגד פרסומים מכפישים גם במסגרת בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. בה"ט (שלום ראשל"צ) 8252-06-17 עזרא נ' מישוריס, פסקה 12 (23.6.2017) קבע בית המשפט כי:

"הכלל צריך להיות כי הטרדה באמצעות פרסומים בלבד לא תיחשב כהטרדה שחוק מניעת הטרדה מאיימת חל עליה. דומני, כי על מנת שתחצה ההטרדה באמצעות פרסומים את גבולם של דיני לשון הרע ותיכנס להיכלול של חוק מניעת ההטרדה המאיימת, יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה".

באותו עניין קבע בית המשפט כי מספרם הרב של הפרסומים שפרסם המשיב נגד המבקשת ברשת הפייסבוק והתדירות הגבוהה שלהם הצדיקו מתן צו למניעת הטרדה מאיימת, אולם הוא הוגבל רק לפרסומים בדף הפייסבוק של המבקש עצמו (למקרה נוסף בו ניתן צו ראו, למשל, ה"ט (שלום קר') 43373-12-15 בלס רביב נ' לייבל (30.12.2015); למקרה בו נקבע שאין להסיג את גבולם של דיני לשון הרע ראו למשל, ה"ט (שלום י-ם)

48399-06-18 **לנגה נ' פריימן** (28.6.2018)). נראה, כי המבחן של ריבוי ותדירות הפרסומים אינו המבחן היחיד, ועשויים להיות מקרים חריגים נוספים בהם יקבע בית המשפט שנחצה הרף המצדיק להידרש לפרסומים מכפישים במסגרת דיון לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת.

11. הגישה המצמצמת את נכונותו של בית המשפט לבחון טענות נגד פרסומים מכפישים בגדר בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת יפה שבעתיים ככל שמדובר בביטויים הקרובים יותר לליבת הזכות לחופש ביטוי, כגון ביטויים במישור הפוליטי. יודגש, כי הקשר פוליטי אינו מעניק חסינות מוחלטת מפני תחולתו של חוק מניעת הטרדה מאיימת - כמו שאינו מעניק חסינות מוחלטת בתביעות לשון הרע - אולם מדובר בשיקול משמעותי המושך לכך שהטענות נגד הביטוי יידונו בהליך אזרחי רגיל, ולא בהליך של מניעת הטרדה מאיימת, שמטבעו הוא מהיר ותמציתי, ובדרך כלל הצדדים לו אף אינם מיוצגים.

12. לאור האמור, אני סבור שבכל הנוגע לפרסומים שלעניינינו, למעט אחד מהם, אין מקום לדון בהם במסגרת בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. מדובר בפרסומים שלפחות לגבי רובם ההקשר הוא פוליטי (גם אם המבקשת עצמה אינה אישיות פוליטית). הוצגו 7-8 פרסומים, ולא הובאו ראיות לכך שתדירות הפרסומים והאינטנסיביות שלהם היו במידה כה גבוהה עד כי מוצדק לבחון אותם במסגרת בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת. יודגש, כי אין בהחלטה זו כדי לקבוע שמדובר בפרסומים מותרים. המקום לבחון שאלה זו הוא במסגרת תביעה אזרחית על לשון הרע. ככל שהמבקשת תמצא לנכון, שמורה לה הזכות להגיש נגד המשיב תביעה אזרחית ולעתור בגדרה לבקשה למתן צו מניעה זמני, וטענות הצדדים שמורות.

הפרסום היחיד אשר לגביו אני סבור כי יש מקום ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת הוא זה של תמונת החדר בביתה של המבקשת. אין זה ברור כיצד בדיוק התגלגלה התמונה לידי המשיב, ולטענה כי הוא פרץ לביתה של המבקשת לא הונח כל בסיס. אולם, גם אם אקבל את טענת המשיב כי התמונה עלתה לרשתות החברתיות על ידי מאן דהוא, הרי שמדובר בתמונה שיש בה פגיעה של ממש בפרטיות המבקשת ובני משפחתה. מהצד השני, דומה כי אין ערך ציבורי רב בפרסום התמונה, שכן את הטענה לביצוע עבירות בנייה ניתן להעלות גם בלעדית, אולי בגוון פחות "צהוב". בנסיבות העניין, הפרסום החוזר ונשנה של התמונה - והמשיב אינו מסתיר את כוונתו לשוב ולפרסמה - עולה לדעתי כדי הטרדה מאיימת, במידה המצדיקה מתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, אף בהתחשב בריסון ובצמצום שיש לנקוט בעת דיון במניעת פרסומים לפי חוק זה.

13. לאור כל האמור, הצו שניתן על ידי ביום 11.8.2020 - מבוטל. ניתן בזאת צו האוסר על המשיב לפרסם את התמונה של החדר בביתה של המבקשת. הצו יעמוד בתוקף למשך שישה חודשים מהיום.

אין צו להוצאות.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתנה היום, כ"ו אב תש"פ, 16 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

